

STORYBOARD 1 - БАЩАТА

За да разберем как този проект ще оживее, нека да се разходим по историята кадър по кадър.

Бащата седи по пижама на кухненски стол. Косата му е рошава, ризата леко разкопчана. На масата – отворена кутия с нес кафе, втора чаша от предния ден. Той отпива бавно, гледа леко встрани от камерата – сякаш не знае как точно да започне. Усмивка в ъгъла на устата.

„Вкъщи обичаме да се грижим един за друг.“ (синхрон)

Тишина. Изведнъж – гръм! Вратата се отваря с трясък. Две деца хвърчат към леглото като парашутисти без спирачки. Майката едва успява да се обърне, преди да я засипят. Бащата само издава стон и се завива презглава. Одейлото се вълнува като бурно море.

VO „Ето, мен винаги ме оставят да се наспя...“

Движение в стил „като на пожар“ – едно дете търси чорапи, другото пълзи под масата, бащата си обува маратонката, скачайки на един крак. Майката гледа ризата си с петно от кетчуп и просто въздъхва, вдигайки рамене. Някой надува свирка. Хладилникът стои отворен, някой минава и го затръшва.

„Да си направя първото кафе в абсолютна тишина...“

Момиченце с ангелски поглед се промъква до чинията на баща си. Сандвичът е на сантиметри от ръката му. Той посяга, но тя го грабва светкавично. Брат ѝ отстрани я аплодира без звук. Бащата замръзва с празна ръка и изражение тип „наказан в първи клас“.

„Да се насладя на вкусна закуска...“

Опашка пред вратата – бащата, с хавлия около кръста, бърше пяната от едната си буза, другата още е покрита. Децата чукат и викат. Вратата се отваря – той излиза като капитан след буря, с поглед на човек, който се е отказал да води битката за лично пространство.

„Да имам моето време в банята...“

Кошницата е пълна до ръба. Бащата бута, дишайки тежко. От едната страна – дете в количката, от другата – другото легнало като в протест. Един буркан пада, подскача. Служителка в далечината само свива рамене. Бащата го вдига с почти комичен stoicism.

„И денят да си е само за мен...“

Бащата е на ръба на леглото с отворена книжка. Главата му клюмва все по-ниско. Децата го гледат, шушукат. Извадили са фенерче и започват да му светят в очите. Той мърмори нещо в просъница. На корицата на книжката: „Пет приказки за лека нощ“ – номер 3 е недочетена.

„А вечер качвам крака на масата и ми пускат филмче.“

Семейството е на масата в кухнята –, майката е отпусната, бащата е като парцалена кукла между тях. Всички са щастливи. На телевизора върви нещо, което никой не гледа, защото всъщност се гледат едни други. Топлина , тишина, вкусна храна.

„Всички, за които те е грижа, са семейство. Твоето.“

Бащата казва финалната реплика докато хапва набързо приготвен сандвич. Излиза лого на Кауфланд.

VO: Kaufland. 20 000 начина да покажеш грижа.